

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Tredje behandling af lovforslag nr. L 321:

Forslag til lov om ændring af lov om boligsparekontrakter og forskellige skatte- og afgiftslove. (Afskaffelse af fremtidig præmiering og ændring af visse skatte- og afgiftsbestemmelser).

Af boligministeren (Kofod-Svendsen).

(Fremsat 19/5 93. Første behandling 26/5 93. Betænkning 17/6 93. Anden behandling 18/6 93).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Pernille Sams (KF):

Vi kan jo glæde os over, at den finanslovaf-tale, vi har, har udskudt datoen for boligopsparingens dødsdom til den 1. januar 1994. Vi ønsker som bekendt slet ikke ordningen afskaffet, da vi synes, det er en god og populær opsparingsform, som målrettet tjener et vældig godt formål.

Ved førstebehandlingen afviste regeringen, at der var tale om tilbagevirkende kraft, og derfor er det meget spændende at se regeringens egne bemærkninger til regeringens ændringsforslag nr. 2, for der fremgår det ganske tydeligt, at regeringen nu har indset, at vi havde ret i, at der er tale om tilbagevirkende kraft. Regeringen skriver selv: »Der bliver således ikke som ved det fremsatte lovforslag tale om lovgivning med tilbagevirkende kraft.« Det må da kaldes en erkendelse, der kan forstås.

At regeringen nu udskyder datoen til den 1. januar 1994, ændrer imidlertid ikke ved det faktum, at forslaget for en lang række mennesker stadig vil få tilbagevirkende kraft. Problemet udskydes til 1. januar 1994, men det ændres ikke afgørende. Der er nemlig mange mennesker, som har indgået boligopsparingskontrakter med henblik på en længere opsparing til et boligformål, som ikke umiddelbart kan fremskyndes. Derfor er det ikke muligt for disse mennesker at få pengene ud med præmiering, så de kan placere dem et andet sted, og det er heller ikke muligt for dem at fremskynde boligformålet, så de kan få præmieringen. Derfor er de sat i en helt umulig situation og kan

bare se til, at deres penge står helt forkert placeret.

Men det er morsomt at læse regeringens egen indrømmelse af, at dette har tilbagevirkende kraft.

Kirsten Jacobsen (FP):

Dette forslag synes Fremskridtspartiet er en rigtig, rigtig, rigtig dårlig idé.

Vi hører snart sagt alle partier undskylde den ene og den anden afgift med, at den skal være adfærdsregulerende, så man får befolkningen til at udvise en anden adfærd, som kan skåne miljøet, spare på vandet osv.

Her har vi et forslag, som har været adfærdsregulerende. Disse boligopsparingskontrakter har fået unge mennesker til at indse fordelene ved og nødvendigheden af at spare op til egen bolig og således sørge for at opfylde deres eget boligbehov. Det er godt at lære i en ung alder, i stedet for at man senere skal efterspørge de dyre lejligheder i det sociale boligbyggeri, som hele resten af landets skatteydere så skal betale.

Vi synes, det er uklogt, at man nu ophæver denne fornuftige ordning, og det har vi også sagt til regeringen ved tidligere lejligheder. Dette vil for de unge mennesker komme til at betyde, at de i stedet for at sætte pengene i banken, spare op til deres egen bolig og dermed vise ansvarsbevidsthed over for deres egen fremtid, kan forøge omsætningen hos cafeerne og tøjbutikkerne. Det er det, regeringen lægger op til.

Formanden:

Det er min opfattelse, at støjniveauet er for højt, og såfremt tilhørere, presse og ordførere skal kunne følge med i, hvad der kommer til at foregå i dag, er det nødvendigt, at det generelt holdes væsentligt lavere, end det var for lidt siden.

Boligministeren (Kofod-Svendsen):

De to ordførere vil jeg henvise til Justitsministeriets fyldige notat af 10. juni i år. Læser man dette notat grundigt igennem, vil man se, at det frikender lovforslaget for tilbagevirkende kraft.

Det er den juridiske side, den anden kunne vi kalde den folkelige fornemmelse, men med de ændringsforslag, som vi har stillet, mener